
MINNEORD

LEGELIVET

OLA DRØPPING

SVERRE LANGÅRD

SVEIN OSNES

ARILD RUUD

ØYSTEIN STANDAL

TOR WILLIAM SØDERSTRØM



Vi kom fra alle kanter av Norge – vi åtte unge, håpefulle som var kommet inn ved medisinstudiet i Groningen i 1960. Til tross for kaoset i anatomiforelesningssalen, med mer enn 300 studenter på et areal der det var plass til halve antallet, kjempet vi oss gjennom nåløyne etter nåløyne, vel vitende om at det i det tredje året kun skulle være 120 igjen av oss for videre studium. Olav klarte seg meget godt i denne «kampen», på tross av handikaket med samtidig å måtte lære et nytt språk. Han hadde bare ett problem – ingen av lærerne eller professorene klarte å uttale hans etternavn fra Atrå i Tinn.

Samholdet blant oss åtte som begynte det året var meget godt, og Olavs utstråling og lune, underfundige humor hadde god påvirkning på oss alle. På 17. mai tok vi om mulig fri fra studiene, og flere av oss hadde fine seilturer sammen med Olav på en

innsjø sør for byen nettopp denne dagen, som vi gjerne avsluttet med fellesmiddag for de norske studentene i Groningen. Olav fikk imidlertid ikke fullføre studiet uten selv å få en lidelse som innebar behandling ved Radiumhospitalet både like før og i årene etter at han var ferdig lege.

Selv om han hadde betydelige helsemessige utfordringer som ung lege, bevarte han roen og stillferdigheten gjennom sykdommen og videre i livet. Han hadde alle egenskaper som skulle til for å bli og være en ideell familielege, en livsoppgave som universitetet i Groningen la stor vekt på å utdanne oss til. Han var meget musikalsk og underholdt oss utallige ganger med sitt briljante pianospill. Han beholdt denne interessen gjennom hele livet og forble en støttespiller til Kongsbergfestivalen.

Olav var rolig som ung, og han bevarte sin sindighet gjennom alle årene i distriktsturnus i Vågsøy, som distriktslege i Sauherad i to år, i psykiatrisk tjeneste ved Telemark sentralsjukehus i omtrent to og et halvt år og i allmennpraksis i Kongsberg fra 1975 og frem til han ble pensjonist. Han fortsatte også deretter i den samme praksisen – frem til han av helsemessige grunner ikke lenger kunne.

Det var ikke nok med én alvorlig lidelse. For snart halvannet år siden fikk han en ny lidelse, som så ut til gå tilbake med høyteknologisk behandling. Men til slutt viste det seg at teknologien ikke holdt mål. Olav måtte gi tapt 24.10. 2015, bare 74 år gammel. Vi – studievennene fra Groningen – har mye å takke ham for. Han etterlater seg tre voksne barn og ett barnebarn.

Publisert: 26. januar 2016. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.15.1312

Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 12. juli 2026.